

מסורת הש"ס

- (א) קדושין מה: ויבמות
(ב) ויבמות (א) ויבמות (א)
(ג) ויבמות (א) ויבמות (א)
(ד) ויבמות (א) ויבמות (א)
(ה) ויבמות (א) ויבמות (א)
(ו) ויבמות (א) ויבמות (א)
(ז) ויבמות (א) ויבמות (א)
(ח) ויבמות (א) ויבמות (א)

תורה אור השלם

1. אם נאמן ויבמות (א) ויבמות (א)
לחמה לו כסף ישקל
במדה הקבועה:
שמות כט טז

גליון הש"ס

- גמ' חכמים תקנו להם.
עין סנהדרין ט"ז ע"א מ"ד
מולא שם רע:

מוסף רש"י

- בסעודה. סעודה ושאין
(יבמות טז.) כסף ישקול
במורה הבתולות.
מחשם כסף המפורסם
במאהלם את המעלה (קטן)
כס: וכע"ז (לח.) שיהא
זה. מחשם. כמורה
הבתולות. ומוהר
הבתולות. יחיו שקלים.
כזה. שמתן בו ישקול (שם)
ושם. ממעות קפוטקיא.
גדלות ושקולת ויזר משל
א"י (קטן ק"ב).

תוספות ר"ד

- אמר ר"ד אמר שמואל
מיום ר"ש ב"א חכמים
תקנו להם לבנות ישראל
לכתוב מאתם ולא למנה
מנה. והם הימניהו שאם
אמר פתח פתח מצאתי
נאמן א"כ מה הועיל
חכמים בתקנתם. א"ר
חזקה אין אדם טורח
בסעודה ומפסידה. וי
המורה אין לחוש שישען
כך אלא באמת שאם היה
שונאה מתחילה לא היה
טורח בסעודה לכונה
ומפסיד סעודתו חנם אלא
מתחלה (והיה) מגביה
והנאמן פ"י אימתי הבעל
היה כששניהם טענים
בני על הפתח וצוה
אומר פתח פתח מצאתי
והיא טענת לא כי אלא
פתח נעול מצאתי ותרתייהו
טענו טענות ברי או הבעל
מהימן אבל אם היא
מודה ליה אין פתח פתוח
נצטא אבל תחתיה נאנסת
ונסתפחה שוך או מוכת
עץ אני ואית לי כתובה
ואיהו אמר שמה עד
שלא אסתחין והיה מקחי
מקח טעות כיון דאית
טענתה ודאי ואיהו ספק
אינו נאמן כדאמר לסק
דפסק שמואל הלכתא
כרבן גמליאל דאמר דשמואל
נאמנת ולא קשיא דשמואל
ארשמואל דלא דמי תרתי
טעניות להדדי ודכא טענו
ברי וברי והתם טענו
ברי ושמואל ואית לי מינו
וחזקה. פ"י מינו דאי
בעי אמרה מוכת עץ אני
תחתין ולא פסלה נפשה
כמהנה וברי וחזקה דגופה
דבתולה נגדלה: דאי עבדי
כתוב בה"ג דאי עבדי
בעל סעודה רבתי דינא
הוא דשקיל אורייתא מן
האשה מטעם רבה ואינו
נ"ל דעך כאן לא האמיניהו
אלא להפסידה כתובתה

חכמים תקנו לאשה כו'. כלומר אי הו"א כתובתה דלוריימא לא הו"א נאמן להפקיעה אלא בעדות ידועה אבל כתובתה חכמים מיקניו הם אמרו והם אמרו הם שתיקנו אמרו שהוא נאמן להפסידה אף בטענת פתח פתוח: **א"כ.** שזידו להפקיעה: **מה הועילו חכמים**

בתקנתם. שתקנו לה כתובה: **חזקה**

אין אדם טורח בסעודה כו'. אין

לחוש שיטעון אדם כך אלא בלמדת

שאלם היה שונא אותה מתחילה לא

היה טורח בסעודה וכוונסה ומפסיד

סעודתו חנם אלא היה מגרשה

מתחילה: **אלא מן הויצורית.** אם

בלת לגבות כתובתה ויש לו עידי

וויצורית וצינונית אינה יכולה לומר

מן לי עידי או צינונית בשויה אלא

אם בל יתן לה ויצורית בשויה יתן:

(ומאי קנסא.) כלומר מאי פשע דקא

קנסין ליה: **מן הסורה.** מכסף

ישקול כלקמן: **כסף ישקול.** במפתה

נאמר: **כמוהו בסעודות.** האמור

במאנס את הכתולה (דברים כג) קנסו

הכתוב ג' כסף בשביל מוהר כתולה:

שיא זה כמוהו בסעודות. הקיש

הכתוב קנס המפתה לקנס האונס מה

להלן ג' אף כהן ג' ומה כסף האמור

כהן שקלים דכתיב ישקול אף להלן

שקלים דלא תימא מעות: **מלאן**

מכמו. מדקרי לה מוהר: **נוסן** לה

ממעוט קפוטקיא. צפרק בפרק

מתן נשא אשה צא" וגישה בקפוטקיא

נותן לה ממעות א"י שהן קלות נשא

אשה בקפוטקיא וגירשה צא" נותן

לה ממעות א"י מנין הכתוב בכתובה

דלזלין לקולא רשג"א נותן לה

ממעות קפוטקיא שנשתעבד בהן

כשאר מלוה דקסבר כתובה דלוריימא:

אסבובו כופרי. הלוקוהו מלקיות

במקלות חריות של דקל שיש בהן

קולקין כמין קולין כדלמרינן בסוכה

(דף לז.) ואמא כופרא דרכיה דרכי

נועם כתיב: **מזכרתא חביבא** ליה.

זנות העיר הזאת ששמה מזכרתא

בזנות ושוכנות תמיד לפניו לזנות

מלאך שהוא בקי בפתח פתוח: **בזור**

לא מהימן ומסבין ליה כופרי על שמע

פניו. נשו מהימן ולא מסבין ליה

כופרי: הטע. כשהגיע לפתח ביתו

הסבור ויש בו דבר מעכבו מלפתוח

וכשמנין אותו ללדדן נפתח: **אינא**

דאמרי. בלא מתכוין לא שכיח הטיה

ולא אמרי שמה הטה אלא כך צדקו

שמה צמודי הטיה ועקרת לנשא ועבד

עקרת הדלת והצרתי: **הטע צמודי.**

צמתיון וזכא: **וכנסו.** שהיו

טיפי הדמים מכוסיס צכנסו רע:

גיהון

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

י.

עין משפט
נר מצוה

- גב א מיי פ"ח מהל'
אישות ה"ל א סנה
עשין ממ טו"ש פ"ח מהל'
סח סני"א וטע"ז ח:
גב א מיי פ"ח מהל'
ג סנה שם טו"ש שם
ס"ק קט"ז ג:
גב א מיי פ"ח מהל' ז
טו"ש שם סנימן סו
קט"ז:
גב א מיי פ"ח מהל' ס
סני"א וטע"ז ח:
גב א מיי פ"ח מהל'
יט טו"ש שם:

תוספות ר"ד (המשך)

- שהוא מוחזק בה אבל
לחוציא ממון ממנה אינו
נאמן בטענתו. וכתב רבינו
יצחק ד"ל חזו"ן לגאון
דבראמר ה"מ לענין מנה
מאתים אבל לחוספת לא
מתימן וטעמא דמסתבר
הוא דלא תקני רבנן אלא
מנה מאתים אבל תוספת
איהו כתב לה מנפשיה
לחזו"ן לה מנפשיה: **תנא**
הוא"ל וכן בכתובה תיקון
חכמים היא לא תבנה אלא
לכתובה אשה מן התורה.
לגבות כתובתה ויש לו
עידות בינונית ויבירות אין
יכולה לומר מן לי עידי
או בינונית בשויה אלא
ויבירות נותן לה ובשויה:
רש"י אומר כתובה אשה
מן התורה. ומי ארש"י
הכי והוא תניא כסף
ישקול כמורה הבתולות
מכאן סמכו חכמים
לכתובה אשה מן התורה.
רש"י אומר כתובה אשה
איה מה"ת אמר מדברי
סופרים. איפוך ומי ארש"י
דאפסית בתרייתא איפוך
בתייתא. דהא שמעין ליה
לרש"י דאמר כתובה
אשה דאורייתא פ"י דתנן
בפ' בתרא דמכילין נשא
אשה בא"י וכו' רש"י
אומר נותן לה ממעות
קפוטקיא פ"י נשתעבד
בהן כשאר מלוה דקסבר
כתובה דאורייתא. ע"י
בסרי: **ההוא** דאחא
לקמיה דרב נחמן אמר
פתח פתח מצאתי אמר
לחזו"ן אסבובו כופרא.
פ"י הלוקוהו בחריות של
דקל שיש בהן קולקין כמין
קפוטקיא: **מזכרתא חביבא**
עוד דלא מישמטינן מנה בשום מקום
דלית ליה כתובה אשה ממטלטלי
אלא לר"מ כדלמרינן בכל דוכתין
(יבמות טז.) הא מני ר"מ היז דלמר
מטלטלי משתעבדי לכתובה ולמ"ד
דלוריימא אמאי לא גבי ממטלטלי
כמו ניקין כיון דמתהם יליפין וי"ל
דטעמא שלא יפרשו מהן בני אדם אם
יטרכו למכור עידיה או ממטלטלי
וחשו כדי שיקפלו עליהן בני אדם:
נותן לה ממעות קפוטקיא. תימה
לר"י מה ריוח הוא לה שנותן
לה מאותם המעות מ"מ אינו נותן לה
אלא שזה ג' שקלים ואם היינו אומרים
לנעולם צריך יתן לה שקלים
כדלמרינן גבי ה' סלעים דפדיין צבור
נראה דהתם כשהוסיפו בכל מקום
דפירקין גרסינן אמתינן דכתובה
מאחיס רבי מונא בשם שמואל אמר צד צד
מזכרתא חביבא א"ה. פירוש הלוקוהו שמואל ש"ר על צד ישראל שהי משקר וכי זנות חזונית לפניו שיהיה בקי הלכך לא מהימן והא אמר רב נחמן מהימן ומסבין ליה כופרי וכו' נחמן דלמר אסבובו לא משום שלא היה מאמינו אלא היה מאמינו ואמר להלקותו לפי שחשוד על הזנות ורב אחא משני כדסבירא לן מעיקרא דלא מהימן ואיירי בצבור ועי"ל צניעותא מזכרתא חביבא ליה אף על פי שהוא נאמן להלקותו לפי שחשוד על הזנות והאמר רב נחמן נאמן ולא פירש להלקותו ומשני מהימן ומסבין ליה ורב נחמן לא איירי במלקות רב אחא אמר לעולם נאמן דלמר רב נחמן היינו בלא מלקות וצנשו:

צמולה